

ชื่อหนังสือ	ปราสาทมืด
ผู้แต่ง:	จุลดา กักดีภูมินทร์
สำนักพิมพ์:	เพื่อนดี
จำนวนหน้า:	266 หน้า
ราคา:	180 บาท

หม่อมเจ้าหญิงอุมารังษี ทะเลาะกับ หม่อมมอ ผู้เป็นมารดา เรื่องที่หม่อมมอจะลดตัวไปแต่งงานกับ นายเม้ง คนไทยเชื้อสายจีน ท่านหญิงจึงเอาสร้อยเพชรที่เสด็จพ่อประทานให้ไปจำหน่าย เพื่อส่งเงินไปให้ หม่อมเจ้าชายพงษ์อิศรา พี่ชายที่อังกฤษ และขอร้องไม่ให้พงษ์อิศรารับเงินจากหม่อมมอ เพราะเป็นเงินของ นายเม้ง พร้อมบอกข่าวที่เธอจะเดินทางไปเป็นครูที่ จ.เชียงใหม่

บนรถไฟ กระจต ที่ดูท่าทางไม่สนใจอุมารังษี ก็เอ่ยชวนอุมารังษีไปทานข้าวที่ห้องอาหารรถไฟ ระหว่างนั้น กระจตรู้ว่าอุมารังษีจะไปเป็นครูที่เชียงใหม่แต่ยังไม่มีความหมายแน่นอน จึงเอ่ยชวนเธอไปทำงาน เป็นครูที่เลี้ยงให้น้องสาวพิการและเป็นไข้ของเขา อุมารังษีตอบตกลง เมื่อกระจตให้ปิ่นไว้แก่เธอ และบอก สามารถยิงเขาได้ทุกเมื่อ ถ้าคิดว่าเขาไม่ปลอดภัยแก่ตัวเธอ โดยเธอบอกเพียงว่าชื่อ “อูมา”

เมื่อถึงปราสาทกลางป่าลึก อุมารังษีตะลึงกับความโอ้อ่า สวยงาม ถึงขั้นนอนไม่หลับ รุ่งเช้าอีกวัน เธอจึงคืนสาย และลงมาที่โต๊ะอาหารเช้า ป้าแซม ซึ่งเป็นแม่บ้านเหน็บแนมอุมารังษีทันที

บนโต๊ะอาหารกระดสั่งให้ **กัญญา** เปลี่ยนห้องนอนกับอุมารังยี กัญญาไม่พอใจแต่ทำอะไรไม่ได้ หลังจากนั้นอุมารังยีตามกระดเข้ามาห้องนั่งเล่น จึงได้พบกับ **คุณแจ้ว** อุมารังยีถูกชะตาทันที

คืนหนึ่งอุมารังยีนอนไม่หลับ เธอได้ยินเสียงกรีดร้องของผู้หญิงคนหนึ่ง จึงตัดสินใจออกไปดู ทำให้เธอพบกับกระดที่ท่าทางเหมือนกำลังออกไปไหน อุมารังยีตัดสินใจสะกดรอยตาม กระดรู้ตัวว่าอุมารังยีตามมา เลขหุคไม่ไปต่อพร้อมดักตัวอุมารังยีไว้ และบอกไม่ได้ยินเสียงอะไร กระดไปส่งเธอยังห้องนอน และกำชับห้ามไม่ให้พะวงกับสิ่งที่ไม่ได้เกี่ยวกับตัวเธอ อุมารังยีสงสัยมาก แต่ก็กลับเข้าห้องนอนตามที่กระดสั่ง

วันต่อมา **นายชด** หลอกอุมารังยีมาที่กระท่อมกลางป่าของ **แม่ทิพ** โดยเมื่อแม่ทิพเห็นอุมารังยีก็ตรงเข้าทำร้ายบีบคอทันที อุมารังยีกลัวมากแต่ก็พยายามช่วยเหลือตัวเอง จนกระดที่ตามมาช่วยไว้ได้ทัน พร้อมย้าให้อุมารังยีเลิกสงสัยในทุกเรื่อง

ขณะเดียวกัน หม่อมมอที่กำลังโสกเศร้าเรื่องอุมารังยีหนีออกจากบ้านไป **พระองค์เจ้าวิศศักดิ์ เทวัญ** ก็มาขอเข้าพบ เพราะ **พงษ์อิศรา** ซึ่งเป็นรุ่นน้องที่สนิทครั้งอยู่อังกฤษ ฝากเงินกับจดหมายมากับ **วิศศักดิ์** เพื่อให้มาคืนหม่อมมอ พลันวิศศักดิ์ได้เห็นรูปอุมารังยีตอนอายุ 16 ก็หลงรักทันที

เช้าตรู่วันหนึ่งอุมารังยีขี่ม้าไปจนถึง **“ไรสองพี่น้อง”** และได้พบ **สุลิมาส** เจ้าของไร่ สุลิมาสเผลอเรียกบ้านของกระดว่า **“ปราสาทมืด”** อุมารังยีหัวเราะ ทั้งคู่คุยกันอย่างสนุกสนาน จนได้เวลาอุมารังยีขอตัวกลับสวนกับ **วิษณุ** พี่ชายสุลิมาส โดยเธอรีบเล่าเรื่องที่อุมารังยีมาที่ไร่ให้ฟัง

เมื่อได้เวลาอาหารกัญญามองอุมารังยีด้วยสายตาตำหนิ และป้าแฉ่มเข้ามาต่อว่าเรื่องอุมารังยีมาทานอาหารเช้าสาย อุมารังยีต่อปากต่อคำอย่างไม่เกรงกลัว ป้าแฉ่มโมโหพุดว่าครุอุมารังยีจกนั่งแฉ่มน้อยไป

ตกกลางคืน อุมารังยีนอนไม่หลับนึกน้อยใจในโชคชะตาที่เจ้าผู้สูงศักดิ์อย่างเธอ ต้องมาอยู่ในสภาพแบบนี้ จิตใจที่วุ่นทำให้เธอฝันว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งโบหน้าโสกเศร้า ถูกโช่ตรวนล่ามข้อเท้า ยื่นมือขอความช่วยเหลือจากเธอ หากพออุมารังยีสะดุ้งตื่นก็พบป้าแฉ่ม กำลังแอบเข้ามาในห้องเธอ ทำท่าเหมือนจะเข้ามาทำร้าย จับปล้นอุมารังยีลุกพรวด ป้าแฉ่มตกใจ รีบแก้ตัวว่ามาตรวจดูความเรียบร้อยแล้วรีบออกไป อุมารังยีรู้ว่าป้าแฉ่มกำลังคิดร้ายกับเธอแน่ จึงขอพรให้ดวงวิญญาณของผู้หญิงที่มาเข้าฝัน ปกป้องคุ้มครองเธอ

เช้าวันต่อมา อุมารังมีตื่นต้นในความอารีของภรรยาที่ส่งชุดจี๊มาจากกรุงเทพฯ มาให้เธอ จึงใส่จี๊มาไปเที่ยวที่ไร่สองพี่น้อง และได้พบกับวิญญู ทั้งสามคุยกันอย่างสนุกสนาน จนใกล้เวลาอาหารเช้า อุมารังมีรีบขอตัวกลับ ซึ่งสวนกับพระองค์เจ้ารวีศักดิ์และ แม่นุ่ม ที่มาพักที่ไร่ของวิญญู โดยวิญญูเล่าเรื่องครุอุมาให้ทั้งคู่ทราบ แม่นุ่มแอบสงสัยว่าอุมาคนนี้เป็นคนเดียวกับท่านหญิงอุมารังสี

เมื่อได้พบกันสองพี่น้องแนะนำพระองค์ชายและแม่นุ่มให้รู้จักอุมา อุมารังมีไหว้พระองค์ชาย แต่เพียงยิ้มให้แม่นุ่มเท่านั้น พระองค์ชายเห็นอุมาก็คิดว่าคล้ายท่านหญิงอุมารังมีในรูปมาก แต่แม่นุ่มมั่นใจว่าใช่แน่ จากนั้นสุดีมาศก็ชวนทั้งหมดไปเที่ยวลำธารหลังไร่ จากการพูดคุยกัน ทำให้ได้รู้ความจริงว่าอุมาไม่ได้เป็นภรรยาภรรยา หากเป็นครุของคุณแจ่มน้องสาวภรรยา เช่นนั้นแล้วแม่นุ่มจึงลอบสังเกตดูเห็นพระองค์ชายท่าทางปกติ แต่วิญญูแอบลอบถอนใจ มองอุมาด้วยสายตารุ่งโรจน์

อุมารังมีกลับถึงปราสาทในตอนเย็น ก็ได้รับคำสั่งจากภรรยา ให้ไปส่งเขายังสถานีรถไฟ ซึ่งภรรยาจะเดินทางไปทำธุระที่กรุงเทพฯ ก็ดูเห็นเช่นนั้นก็เกิดความริษยา พอถึงสถานีรถไฟ ภรรยาสั่งอุมารังมีอย่างเป็นห่วงให้ดูแลตัวเองดีๆ พกปืนติดตัวตลอดเวลา ก่อนขึ้นรถยังหันมากำชับอุมารังมีไม่ให้ลืมล็อคประตู

ที่กรุงเทพฯ ภรรยาไปงานเต้นรำกับ วาสิณ วาสิณเห็นภรรยาเบื่อบ้าง จึงหาเพื่อนคุยมาให้ เป็นเด็กผู้หญิงชื่อ พิมพทิพ เมื่อภรรยาเห็นหน้าเธอก็ตะลึง เพราะพิมพทิพหน้าตาคล้ายคุณแจ่มมาก

ขณะเดียวกัน อุมารังมีนอนไม่หลับ ออกไปเดินเล่นที่เฉลียง ทันใดก็พบกับชายลึกลับคนหนึ่ง ที่ปีนขึ้นมา ชายคนนั้นเห็นอุมารังมีก็ทำท่าตกใจเหมือนเห็นผี แล้วเรียกชื่อ ประวิญญู อุมารังมีตกใจมากหยิบปืนขึ้นมาขู่ ชายลึกลับปีนป่วนหล่นแล้วหนีไปได้

ภรรยากลับมาจากกรุงเทพฯ และรับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้น รีบมาถามอุมารังมีเรื่องชายลึกลับ และว่าเคราะห์ดีเหลือเกินที่เธอปลอดภัย แล้วบอกว่าถ้าชายคนนั้นมาเจอเขา เรื่องทุกอย่างคงจบลงเสียที อุมารังมีสงสัยเรื่องราวความลับของปราสาทมากขึ้น

อุมารังมีได้รับจดหมายจากรวิศักดิ์ ใจความพระองค์ชายทรงทราบว่าเธอคือ ท่านหญิงอุมารังมี รวิศักดิ์บอกว่าจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับและพร้อมจะช่วยเหลืออุมารังมีทุกเรื่อง

ขณะเดียวกันภรรยาไปปรึกษาคนไข้ที่เชิงเขา จนเย็นก็ยังไม่กลับ อุมารังมีเป็นห่วงภรรยาเพราะฝน
ทำท่าจะตกหนัก สักพักนายชดขี่ม้ากลับมาคนเดียวและบอกทุกคนว่าภรรยาถูกยิงบาดเจ็บสาหัสอยู่กลางป่า
ให้ตนมาเอาเครื่องมือผ่าตัด อุมารังมีเป็นห่วงภรรยาจึงขอตามนายชดขี่ไปด้วย ระหว่างการเดินทางกลาง
สายฝน นายชดขี่ลอบทำร้ายอุมารังมีจนตกจากหลังม้า อุมารังมียิงผู้แต่พลาดถูกนายชดขี่จับมัด ขณะ
เดียวกันภรรยาเจอม้าที่อุมารังมีขี่ วิ่งวนเวียนอยู่ในป่า รู้ทันทีที่เกิดเรื่องขึ้น จึงรีบตามหาและช่วยอุมารังมี
ไว้ได้ทัน แต่นายชดขี่หนีไปได้ ส่วนภรรยาติดพันอยู่กับอุมารังมีกลางป่า อุมารังมีเป็นไข้ และเพื่อจันภรรยา
เธอคือหม่อมเจ้าหญิงอุมารังมี

อุมารังมีฟื้นขึ้นมาพบว่าภรรยาที่นั่งเฝ้าเธออยู่ อุมารังมีสลบไปสองคืนหนึ่งวัน ขณะเดียวกันป่าแฉ่มให้
นายชดขี่ไปกรุงเทพฯ แต่นายชดขี่กลับวนเวียนอยู่ที่เดิม วันหนึ่งป่าแฉ่มเข้ามาพูดคุยกับอุมารังมีว่าภรรยา
ไม่ใช่คนดี เป็นผู้ร้ายฆ่าคน แต่ที่เธอต้องทนเพราะคุณกัญญาเจ้านายของเธอรักอยู่กับภรรยา ป่าแฉ่ม
เกลี้ยกล่อมให้อุมารังมีไปจากที่นี่ อุมารังมีสับสนมาก คืนนั้นกัญญาเข้ามาร้องไห้และโผล่เข้าออกภรรยา อุมารังมี
ออกมาเดินเล่นและเห็นว่าภรรยากำลังกอดอยู่กับกัญญา อุมารังมีเสียใจ ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะไปจาก
ปราชญ์

รวีศักดิ์ได้รับจดหมายจากวิญญู ที่เขียนมาบอกว่าคุณอุมาลงไปทำงานเป็นพยาบาลให้ คุณเทพ หลง
ของ จักร ที่ จ.นครราชสีมา แม่หนุ่มเดาว่าอุมารังมีอาจชอบภรรยาได้ รวีศักดิ์จึงไปทันที

รวีศักดิ์ วิญญู และ วาสิณ มาล่องเรือเที่ยวกับพวกหม่อมมอ บนเรือวิญญู ได้เจอกับพิมพ์ทิพ หลังจาก
พูดคุย จึงได้รู้ว่าพิมพ์ทิพคือน้องสาว (ลูกพี่ลูกน้อง) ของจักร วิญญูทำทางสนใจพิมพ์ทิพมาก แต่พอเห็น
รวีศักดิ์แอบมองอยู่ วิญญูก็หาเรื่องคุยว่าทำไมหม่อมมอหน้าคล้ายกับคุณอุมารังมี รวีศักดิ์เฉลยความจริงให้วิญญูรู้
ว่า คุณอุมารังมีคือหม่อมเจ้าหญิงอุมารังมี ธิดาของหม่อมมอ

ที่เชียงใหม่ วิญญู สุสิมา วาสิณและพิมพ์ทิพนั่งทานอาหารที่ร้านแห่งหนึ่ง ทั้งหมดพบกับป่าแฉ่ม
กัญญาและนายมัน ซึ่งพอฝ่ายหลังเห็นพิมพ์ทิพก็มีท่าทางตกใจ ระหว่างนั่งรถกลับปราชญ์ ทั้งสามพูดคุยเรื่อง
พิมพ์ทิพที่หน้าตาคล้ายคุณแจ้ว นายมันเอ่ยว่าพิมพ์ทิพอาจเป็นลูกแม่ทิพอีกคนก็ได้

สุสิมาทราบเรื่องครุอุมารังมีคือหม่อมเจ้าหญิงอุมารังมีก็ตกใจ วิญญูบิบบิบน้องสาวอย่างปลอบโยน
เพราะกลัวน้องสาวเสียใจเรื่องพระองค์ชาย ซึ่งตัววิญญูเองต้องหลีกเลี่ยงเช่นกัน เพราะไม่อาจหมายปองของ
รักของเจ้านายได้ หากสุสิมาสลับทำตัวปกติ แจ่มใจปฏิบัติกับรวีศักดิ์ดังเดิม

นายชดมาเป็นคนงานที่ไร้สองพี่น้อง โดยวิษณุไม่รู้ว่านายชดหนีคดีมา วันหนึ่งนายชดปวดท้องหนัก วิษณุตามภรรยาไปดูอาการ นายชดตกใจมาก ขณะผ่าตัดนายชดเพื่อถึงเรื่อง “ประวิญ คุณทำนรักคุณอุมา คุณอุมาอยู่ไม่ได้” คำเพื่อของนายชดอยู่ในสายตาของทุกคน จนผ่าตัดปลอดภัยเสร็จ วาสิณก็อาสาไปส่งภรรยาที่บ้าน ระหว่างคุยในรถ วาสิณบอกภรรยาว่าอุมารังมิอยู่ จ.นราธิวาส ภรรยาจึงไป

วันต่อมา วาสิณไปหาภรรยาที่โรงพยาบาล ในขณะที่กำลังคุยกันอยู่นั้น วาสิณกวาดสายตาไปเห็นราชิต จ้องมองภรรยาอย่างไม่ละสายตา วาสิณแอบสะกดรอยตามราชิตไปจนถึงกระท่อมเล็กๆ ในป่ารกแห่งหนึ่ง

ที่ปราสาท ป้าแหม่มวางแผนจะให้กัญญาเข้าไปนอนกับภรรยา แต่ถูกคุณแจ้วขวางไว้และพยายามดึงพี่ชายให้ออกจากป่าแหม่มกับกัญญาตลอดเวลา ทำให้ป้าแหม่มเริ่มคิดว่าคุณแจ้วเป็นตัวปัญหา ป้าแหม่มเป่าหูแม่ทิพว่าภรรยาจะส่งคุณแจ้วไปอยู่สถานเด็กพิการที่กรุงเทพฯ เพราะเบื่อเป็นภาระ และคิดจะแต่งงานกับผู้หญิง ทำให้แม่ทิพแอบมาอุ้มคุณแจ้วไป

ภรรยาออกตามหาคุณแจ้วกับแม่ทิพไปจนถึงหน้าผา เป็นจังหวะที่แม่ทิพกำลังจะตกสู่เบื้องล่าง ภรรยากระโดดคว้าตัวคุณแจ้วได้ทัน คุณแจ้วช็อกกับภาพแม่ทิพตายต่อหน้า ทำให้ไม่ได้สติอยู่หลายวัน ภรรยา นั่งเฝ้าน้องไม่ห่าง ถึงขนาดไม่ยอมกินไม่ยอมนอน จนแทบจะป่วยไปอีกคน

ที่ จ.นราธิวาส ภรรยาพาพร้อมหมอคูติดเพื่อดูอาการลุงเทพ ลุงเทพขอคุยกับภรรยาตามลำพัง และฝากฝังคุณแจ้วกับพิมพ์ทิพ ทำให้ภรรยาเห็นว่านี่น้องสาวอีกคน ไม่นานลุงเทพก็สิ้นใจ จากนั้นภรรยาขอร้องให้อูมารังมิไปหาคุณแจ้วกับตน โดยส่งจดหมายจากคุณแจ้วให้อูมารังมิอ่าน “แจ้วพบครูอุมาแล้ว คุณพี่เอาของแจ้วให้คุณอุมาให้หมด แจ้วรักคุณอุมากับคุณพี่” อูมารังมิคิดถึงคุณแจ้วด้วย จึงตัดสินใจกลับปราสาททันที

ระหว่างแวะพักโรงแรมที่ภรรยาและอูมารังมิเดินทางมาด้วยกัน ทั้งคู่มีโอกาสดูคุยกัน แต่ด้วยทิฐิบวกกับความหึงหวง ทำให้ทั้งคู่ไม่เข้าใจกันเสียที หากพอถึงปราสาท คุณแจ้วได้เห็นหน้าครูอุมาของเธออีกครั้ง ก็ยิ้มและสั่นใจอย่างสงบ คุณแจ้วจากไป ทั้งเรื่องราวความรักของ “ภรรยา” และ “อูมารังมิ” ไร้จากความไม่เข้าใจกัน แต่เมื่อเริ่มค่อยๆ เปิดใจ เผยความในใจ และพูดคุยกัน ก็ทำให้ในที่สุดภรรยาและหม่อมเจ้าอูมารังมิเข้าใจกันที่สุดในที่สุด

ปราสาทมืดที่เคยเป็นปริศนา เป็นสถานที่น่ากลัวสำหรับทุกคนก็ไม่น่ากลัวอีกต่อไป เพราะความรัก ความมีชีวิตชีวาของหม่อมเจ้าอุมารังสีและภะรตที่มาเติมเต็มปราสาทมืดแห่งนี้ ให้เป็นปราสาทที่มีความ สว่างไสว ไม่น่ากลัวอีกต่อไป

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ...พลังของความรักสามารถทำได้ทุกอย่างจริงๆ นะ

สามารถเปลี่ยนคนที่เหมือนหุ่นยนต์ เหมือนคนไม่มีจิตใจ เหมือนคนไร้ชีวิต ให้เป็นคนที่ยิ้มเป็น อ่อนโยนได้ และมีชีวิตชีวาอีกครั้ง

สามารถเปลี่ยนบ้านที่น่ากลัว อึมครึม ไร้ความเป็นบ้าน ให้กลายเป็นบ้านที่แสนอบอุ่นและน่าอยู่ได้

ที่สำคัญ... สามารถล้างทิวใจที่มีอยู่ให้พังทลายลงได้ด้วย

ความรักมีพลังทำได้อีกเยอะกว่านี้อีกนะ... ลองคิดดูสิว่ามีอะไรอีก?